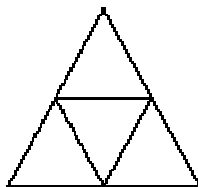

The more things change ...

Det havde været en god dag. Der var længe til den næste bunke selvangivelser skulle være inde, så der havde ikke været nogle stressede kunder i røret, der krævede at få deres reviderede regnskab med det samme. Han havde hygget sig med at studere en ny skatteregel, og havde noteret sig, at han skulle orientere et par kunder om mulighederne. Og om eftermiddagen var vitserne begyndt at fyge rundt på intranettet. Han havde selv fået sendt et par gode, og han var ret sikker på, at det var en af hans, der havde fået Mads inde på nabo-kontoret til at få kaffen galt i halsen, fordi han grinede så meget.

Men Viktor glædede sig alligevel mest til det her tidspunkt på dagen. På vej hjem smuttede han ind i kiosken, og købte det nyeste nummer af "Den videnskabelige dansker". Og i stedet for at dreje til højre ind i sin boligblok, gik han til venstre og over i parken. Fandt sin yndlingsbænk, der ville være i skygge en halv times tid endnu. Bladede hurtigt gennem artiklerne. Der var en om computere, han ville vende tilbage til senere. Men lige nu handlede det om at komme om til opgaverne bagest i bladet.

"Antag at figuren nedenfor består af ni stænger af samme længde, sammensat til 4 trekanter med ens sidelængder. Hvis 2 af stængerne er malet hvide, og de 7 øvrige er malet sorte, hvor mange forskellige mønstre kan der så skabes?"

Lige præcis den type opgave han bedst kunne lide! Han fandt sin blok frem og begyndte at skrive. Og lynhurtigt sansede han hverken tid eller sted, men tænkte kun på stængerne, og så kun papiret.

Efter et stykke tid lænede han sig tilbage. Han mente nok, at han havde den rigtige løsning nu. Han havde det også helt rart i hovedet nu. Revision var én ting - det var godt at arbejde med tal, tilfredsstillende at få summerne til at passe. Men det her var der også brug for en gang imellem. Han kiggede på sit ur. Den halve time, han havde planlagt, var ikke helt gået endnu. Men det var okay. Han ville hellere strække opgaverne til en dag ekstra, end blive siddende her for længe. På den anden side trak det jo... Han lavede et kompromis med sig selv, og med bladet i hånden, åben på den næste opgave, gik han over mod udgangen.

Da han nåede ud på fortovet skævede han kun hurtigt til siden, for at sikre sig, at han ikke gik ind i nogen, og gik så over til fodgængerfeltet. Hm - de havde vist lavet om på systemet siden i går - han kunne i hvert fald ikke genkende standerne på den her side af vejen, hvor han nogle gange skulle trykke på knappen før der blev grønt. Han hævede blikket, for at checke om der var grønt eller rødt - og stivnede så.

Det var én ting, om de måske havde nået at skifte standerne siden i går. Men - alt var anderledes! Hans boligblok var på 17 etager, og lå lidt ovre til højre. Men den var væk - i stedet lå der flere små huse. I det hele taget lå der kun små huse derovre, højst 3 etager høje. Og i stedet for at være brune og grå, som han var vant til, var de neongrønne, pink, lilla, røde - og et af dem havde farverige, lodrette striber.

Han rystede sig selv. Han måtte jo bare være gået forkert - være gået ud af en anden udgang fra parken end han plejede. Men han vidste godt selv, det ikke kunne passe. Han var kommet i parken i over 5 år, og sad på den samme bænk hver dag, når vejret ellers tillod det. Han så sig omkring - det hjalp heller ikke at gå hen i den ene eller anden ende af fortovet, og prøve den side af parken i stedet -

alle husene så ens ud. Eller rettere sagt, de så alle sammen forskellige ud, havde allesammen skøre farver, var alt for små.

Noget var helt galt. Han havde brug for at sidde ned, tænke over hvad der kunne være gået galt. Han gik tilbage til bænken. Solen tittede frem nu, og skinnede ham i øjnene, men han lagde knapt mærke til det.

Hvad kunne der være sket? Da han gik fra arbejde, var alt normalt. Kiosken havde også set ud som den plejede. Og nu... Nu han kiggede rigtig efter, var trafikken heller ikke som den plejede at være. Det skulle egentlig være myldretid, men der var færre biler end han var vant til. Til gengæld var der flere cykler, og flere gående. To kvinder kom slentrende med et barn imellem sig - og igen var der noget med farverne. Den ene havde nærmest et jakkesæt på, i konservativt grå og sorte striber. Den anden havde en slags kjole på, tilsyneladende i alle regnbuens farver. Støvlerne var lysegule og af plastic, og rygsækken lignede en bamse. Og barnet så ud til at være ca. 10 år - og havde slet ikke tøj på!

Han blev mere og mere urolig. Idéen, at han bare var gået forkert, virkede helt umulig. Men hvad kunne der så være sket?

Han tog blokken frem igen, og begyndte at notere muligheder. Det begyndte godt nok hurtigt at lyde som dårligt fjernsyn - men han kunne ikke komme på nogle naturlige forklaringer. Så at han på en eller anden måde var rejst gennem tid og/eller rum lød helt rimeligt. Måske var han i et alternativt univers? Det kunne forklare hvorfor parken virkede rigtig, selvom alt andet virkede forkert. Han kiggede på blokken lidt længere, men kunne ikke komme på flere muligheder. Så bladede han om på en ny side, og begyndte at skrive igen.

- 1) Hvordan er jeg havnet her?
- 2) Hvordan kommer jeg tilbage igen?

Det var ikke så vigtigt at vide præcis hvor han var. Han var selvfølgelig nysgerrig - men det vigtigste var at komme tilbage.

Han tænkte på de forskellige versioner han havde set af denne oplevelse på TV. De fleste personer blev nogle fjolser, når de havnede i den her situation. Nogle besluttede sig for at lyve om hvor de kom fra, men afslørede omgående sig selv, fordi de hele tiden stod med åben mund og polypper og spurgte "hvad er det?". Andre løb omgående til politiet og udbad sig en forklaring - og blev fluks smidt på en gale-anstalt. Han måtte nok trække på sit jobsamtale-fjæs, og lade som om han forstod alt hvad der gik for sig. Og han kunne jo starte med at iagttage. Så han lænede sig tilbage på bænken, og så på husene og trafikken igen. En specielt grim bil var på vej forbi - alle delene havde forskellige farver, og der var ingen symmetri i det. Måske var den bilejer meget fattig, og havde kun råd til genbrugsdele, og kunne ikke være kræsen med hvad han fik?

Han blev opmærksom på, at der var et vejarbejde i gang nede af en sidegade. To mænd og to kvinder var i gang med at hælde asfalt ud på vejen, og siden rulle og stampe overfladen hård og jævn. På et tidspunkt kom en mand derhen, med en lille pige ved hånden, og en af kvinderne stoppede for at hilse på manden med et stort kys, og give den lille et kram. Barnet fik også lov at køre i tromlen et øjeblik, før manden tog barnet med videre. Nå, de havde da i hvert fald ikke problemer med ligestilling her.

Mens han havde holdt øje med omgivelserne, havde tankerne langsomt vendt og drejet problemet, og nu havde han en mulig løsning: han måtte snakke med nogle fysikere, spørge dem om de kunne få ham tilbage. Men de ville jo nok være lettest at træffe om dagen, og nu var det ved at være aften. Medmindre... Han checkede sit armbåndsur. Hvorfra vidste han, at klokken var det samme her? Der plejede at være en kirke bagved ham. Han vendte sig om, og konstaterede, at det var der stadigvæk - omend den ikke så helt ud som den plejede. Der sad dog et ur i tårnet, som han forventede, og klokkeslettet passede sammen med hans armbåndsur. Solen var jo også ved at gå ned... Hm. Han tog blokken frem igen, og skrev lidt mere.

3) Hvad med kost og logi mens jeg er her?

Viktor havde vendt og drejet problemet en halv times tid. Måske talte de her mennesker ikke hans sprog. Eller måske var deres kultur så anderledes, at de ikke vidste hvad et hotel var. Eller måske brugte de ikke penge - eller ikke den slags penge, han havde i sin pengepung. Men der var ikke noget at gøre ved det. Han var nødt til at få et måltid mad, og finde et sted at sove. Så - han rejste sig langsomt, og begav sig ud på fortovet igen. I hans egen verden lå der et hotel lidt længere henne af den der sidegade, forbi vejarbejdet - der ville han prøve først.

Han prøvede at tage sit "jeg har travlt" ansigt på, og gik hurtigt. I mellemtiden havde han lært, at her var rød og grøn byttet om - rød betød gå, og grøn betød stå. Så han slap heldigt over vejen, ned af sidegaden, og over hvor han håbede der lå et hotel. Han standsede udenfor en bygning, han ikke kunne genkende. Det lignede godt nok en bygning, hvor man roligt kunne gå ind - en lille reception med en enkelt mand bag skranken. Men det var ikke helt så stort, som han havde håbet på. Og der var ikke nogle skilte udenfor, der kunne hjælpe ham. Så - han trak vejret dybt, og gik så ind.

"Godaften. Kan jeg hjælpe?"

"Godaften. Ja, jeg ville gerne have et værelse for i nat - måske flere nætter."

"Så gerne." Receptionisten begyndte at taste på sin computer.

Så langt så godt! Han var i det mindste ikke gået helt forkert.

"Jeg har et værelse, der er ledigt de 3 næste nætter. Er det okay?"

"Det er helt fint."

"Og bagage?"

Det havde han slet ikke tænkt på! Selvfølgelig ville de tro, han havde en kuffert med. "Øh - jeg har desværre mistet min bagage - glemte kufferten på..."

"Åh, det er ked af at høre. Skal jeg hjælpe med at sætte en eftersøgning i gang?"

"Nej. Nej, det er okay. Jeg har allerede sat en i gang."

"Vi har et hittegodskontor lige om hjørnet - det kan være, vi kan finde et par nødvendige sager der. Hvad størrelse tøj skal jeg bede om?"

"Øh. 46."

"Meget vel. Værelset er på 3. sal, nr. 306. Her er nøglen. Og jeg sender tøjet op, når det kommer. Er der andet jeg kan hjælpe med?"

"Har I en restaurant her? Jeg kunne også godt bruge..."

"Et aftensmåltid. Selvfølgelig. Nej, vi har ikke en restaurant. Men jeg kan sende bud efter noget. Eller vise på et kort hvor den nærmeste restaurant ligger."

"Ja, det med kortet er en god idé."

Receptionisten fandt et kort på hylden bag sig, foldede det ud, satte to krydser på det, og begyndte så at vise, hvordan man kom fra det ene kryds til det andet.

Et kort! Det var en god idé. Så kunne han undersøge hvor meget byen ellers havde ændret sig, i ro og mag. Han fik sine anvisninger, takkede, og begav sig så afsted til restauranten.

En halv time efter følte han sig noget bedre tilpas. Det var dog utroligt så meget det kunne ændre ens perspektiv at have en fuld mave! Og han havde også lagt mærke til, at de andre gæster betalte med kreditkort og pengesedler, der så bekendte ud. Måske ville hans penge alligevel virke? Da hans egen regning kom, tog han en chance, og startede med at lægge Visa-kortet. Og det gik godt!

Kort tid efter var han installeret i sit nye værelse. Det var faktisk en hel lille lejlighed, med køleskab og kogeplade, en god seng og et lille skrivebord. Han bredte kortet ud på bordet, og begyndte at studere det. Byen var godt nok noget mindre, end i hans egen verden. Men det så ud til, at der stadig var et universitet i udkanten af byen. Så der kunne han jo så tage hen i morgen.

Klædeskabet indeholdt en pyjamas, og to jakkesæt, med skjorte, slips og det hele - receptionisten havde tilsyneladende holdt ord. Viktor klædte om til pyjamas, prøvede sengen endnu en gang. Og faldt så hurtigt i søvn, at han ikke en gang nåede at bekymre sig over, om han nu også kunne sove i en

fremmed seng.

"Jeg hedder Viktor Mortensen. Og jeg ville gerne tale med en fysiker."

"Vil du gerne have hjælp til at indkalde en gruppe?"

"Ja. Ja, lige præcis."

Det havde ikke været svært at finde om til universitetet, med kortet ude af lommen det halve af vejen. Og da han nåede herom, havde det heller ikke været svært at finde en receptionist, der kunne hjælpe ham. Nu blev han trukket over til en computerskærm af den unge kvinde. Godt nok havde han aldrig før set en receptionist, der gik i lang, blomstret sari - men måske var hun buddhist eller noget, og skulle gå med den slags.

"Hvor hurtigt har du brug for gruppen?"

"Øh - hvor hurtigt kan det lade sig gøre?"

"Vi kan sætte det op som en hastesag - så kan du regne med at der kommer et par stykker, og at de er her indenfor to timer. Eller vi kan indkalde det med to døgns varsel, så kommer der nok lidt flere. Eller vi kan lede efter, om der allerede eksisterer en gruppe for fysikere, som du bare kan knytte dig til - så kan der gå op til en uge."

"Ja. Ja, kan du ikke undersøge om der allerede er en gruppe?"

"Jeg kan vise dig hvordan man gør. Nu skal du bare se..."

Hun viste ham vej gennem skærmene. Det var slet ikke så svært. Det svære kom først til sidst, hvor han skulle taste sit navn og sin adresse ind. Han fandt et kort fra hotellet frem, og tastede adressen ind fra det.

"Bor du på hotel?"

"Ja, jeg er bare i byen et par dage - indtil jeg kan få løst det her problem."

"Okay. Det er længe siden jeg har mødt nogen, der boede på et hotel."

Havde han allerede gjort en fejl? Var det helt forkert, at han bare boede på hotel? Men nu havde han jo forpligtet sig til at være der et par nætter til, så måtte han også hellere gøre det.

Han var heldig at der allerede eksisterede to grupper, og at en af dem havde møde samme eftermiddag. Han skulle bare blive hængende et par timer, så ville han få lejlighed til at forelægge sit problem.

"Jo. Men tak for hjælpen. Jeg vil ikke opholde dig længere..."

"Det er helt okay. Hvad siger du til, at vi slår de næste par timer ihjel sammen? Jeg skulle egentlig have timer i aritmetik i dag, men jeg orker det ikke."

Det var først nu det gik op for ham, at hun måske slet ikke var receptionist alligevel. Nu lød det som om hun var studerende.

"Jo. Jo, det kan vi da godt sige."

"Har du lyst til at møde nogle af mine venner? Vi sidder oppe i kantinen og snakker om filosofi. Der er ikke nogen af os, der ved noget om det, så det er en meget spændende diskussion." Hun grinede.

"Jo. Jo, det vil jeg gerne."

"Viktor, jeg hedder Sus."

"Sus. En fornøjelse af møde dig."

De næste par timer gled hurtigt afsted. Han prøvede på ikke at sige for meget - et par gange fortalte han om "der hvor jeg kommer fra", men ellers lyttede han mest. De virkede som intelligente unge mennesker - og de kunne nogle argumenter, han aldrig havde hørt før. Men han kendte heller ikke så meget til filosofi selv. De kom også til at tale om den opgave, han havde siddet med i parken dagen i forvejen, og han tegnede den på en serviet. Et par af dem kastede sig straks over at prøve at løse den, mens de andre snakkede videre om filosofien - det var noget med ansvar og frihed. Og de refererede flere gange til "frihed, hvis du ikke skader andre". Han kunne ikke huske, om han havde hørt det udtryk før. Men "frihed under ansvar" kendte han selvfølgelig.

Susanne mindede ham om, at der kun var 5 minutter til hans gruppe af fysikere skulle mødes, og hun tilbød at følge ham over til det lokale, hvor mødet skulle finde sted.

"Velkommen til mødet. Jeg løber lige gennem dagsordenen. Først skal jeg høre, om vi har nogle nye sager?"

Viktor rømmede sig. "Ja, jeg vil gerne spørge..."

"Fint, vi kommer tilbage til detaljerne. Undskyld, jeg har vist ikke set dig før. Hvad navn må jeg notere?"

"Viktor."

"Tak skal du have. Så er det noteret, at vi har to diskussioner, der fortsætter fra sidste gang - en diskussion om sorte huller, og en om elektricitet. Er det stadig gruppens ønske?"

Der blev nikket rundt omkring.

"Fint. Jamen, så lad os starte med punkt 1. Viktor, du har 5 minutter til at give et oplæg."

Viktor skævede til Sus. Hun havde ikke nævnt, at han ville få så lang tid. Men så havde han jo heller ikke spurgt. Okay, jamen så skulle hans forberedte historie stå sin prøve.

"Jeg er forfatter, og jeg er i gang med at skrive en roman, hvor hovedpersonen vågner en morgen og er et helt andet sted, end hvor hun faldt i søvn. Mit fokus vil være, hvordan denne ændring påvirker hende, og hvad hun prøver at gøre. Men jeg er nødt til at have en plausibel forklaring på hvordan hun havnede der, og ville spørge jer, om I kender nogle fænomener, jeg kan bruge. Ja, det var vist det hele."

"Tak, Viktor. Ja, jeg giver fri for diskussion, så kan folk komme med deres forslag. Jeg fungerer som ordstyrer. Ja, Mads, du kan starte."

"Ja, det er faktisk pudsigt, at vi skal snakke om sorte huller i dag. Jeg har læst et par artikler om mikro-huller, hvor man har spekuleret på, at huller kunne blive så små, at de - populært sagt - kunne snige sig ind i ens soveværelse, uden at man opdagede det. Og der er jo flere teorier om, at hullerne kan bruges som transport-middel. Så det var jo en mulighed."

Hans sidemand sad helt ude på kanten af stolen, og fik som den næste lov til at tale. Her gav Viktor op. Han forstod ikke længere ordene. Men det drejede sig vist om, at der var visse problemer med sorte huller, og at man ikke kunne rejse gennem et, uden at lægge mærke til det. Hovedpersonen ville vågne op undervejs. Men måske kunne man...

10 minutter senere var der blevet præsenteret 5 forskellige muligheder, og ordstyreren greb ind, og foreslog at man diskuterede dem en af gangen, 5 minutter hver. En halv time senere var 3 af teorierne blevet helt forkastet, 2 nye forslag var kommet op, og der var en midlertidig konklusion om, at det var muligt at rejse, uden selv at vide det, og uden at vågne.

"Viktor, har du fået, hvad du har brug for?"

"Ja, det tror jeg da i hvert fald. Nu var det ikke alle ordene jeg forstod..."

"Jeg skriver jo et referat som sædvanlig. Men er der nogen der har lyst til at skrive en lidt mere populær version af vores diskussion, så Viktor kan inddrage vores tanker i sin roman?"

To personer rakte hånden i vejret, og det blev noteret, at de ville levere et sammendrag 2 uger senere.

Herefter gik diskussionen videre om de sorte huller. Igen blev Viktor tabt i detaljerne. Men i mellemtiden beundrede han mødets teknik. De spildte ikke så meget tid, selv når de talte i munden på hinanden en gang imellem. Og det var tydeligt, at de havde alle mulige slags baggrund. Nogle talte om hvad de havde lært på universitetet, andre havde primært deres viden fra artikler, og atter andre havde tilsyneladende lært alt hvad de vidste ved at komme til dette møde, og andre møder, der lignede. Der var ca. lige mange mænd og kvinder, og han kunne ikke umiddelbart se, at kvinderne var dårligt stillet i diskussionen, hverken mht. viden eller temperament. Faktisk fik han en fornemmelse af, at den klogeste i lokalet var en kvinde, der måtte være mindst 60 år. Der var også en neger, og en race, han ikke kunne genkende, men som var mørkere end de andre og lysere end negeren. Heller ikke de holdt sig tilbage.

Sus lyttede mest, men undervejs stillede hun dog et par spørgsmål. Det var tydeligt, at det her ikke var hendes felt, men hun var helt tryk ved at tale, selvom Viktor følte det lidt pinligt på hendes

vegne - det virkede som om hendes spørgsmål var meget dumme, i forhold til hvor kloge folk omkring hende var. Men ingen lod sig mærke med noget, og et par gange mindede de hinanden om, at de skulle huske, at der i dag var 3 ikke-fysikere i lokalet - Viktor bemærkede overrasket, at der i den anden ende af lokalet også sad en, der blandede sig meget lidt i snakken, men til gengæld flittigt noterede.

Da mødet var færdigt, kom flere hen og talte kort med Viktor. En af dem kom hen for at spørge, hvor sammendraget skulle sendes hen, når det var færdigt. Viktor gav adressen på hotellet.

"Det dér hotel - har du ikke lyst til - jeg mener, jeg har da selv en ledig sofa, og jeg kender også et par andre, der har. Vent lige lidt - vi kan spørge her i gruppen, så kan du snakke lidt mere fysik med vedkommende..."

"Nej, Sus, det er i orden. Jeg bor fint der."

"Er du sikker? Det er altså en rigtig god sofa jeg har."

"Nej, Sus, det er helt okay. Men tak for tanken."

"Ved du hvad, jeg skriver lige min adresse ned til dig, hvis du skifter mening."

5 minutter senere var de på vej hver til sit. Det gik pludselig op for Viktor, at han nu havde været her 24 timer. Tilsyneladende uden at blive opdaget, eller komme til at sige eller gøre noget helt fjollet. Det gik også op for ham, at han slet ikke havde undersøgt, om han havde en plads i dette samfund. Måske behøvede han ikke bo på hotel, fordi han havde en bolig et andet sted. Måske havde han et arbejde, hvor han ikke havde meldt sig syg i dag!

Et øjeblik gik han i panik. Men så besluttede han at prøve at finde ud af det.

Receptionisten hjalp ham med et par telefonbøger, men han kunne ikke finde sit eget navn. Til gengæld fandt han en masse andre navne, han aldrig havde hørt før. Der var en stor mængde "Cheri" og "Cherie", som om navnet havde været moderne en overgang. Han fandt Sus, men ikke så mange andre, der hed "Sus", "Susanne" eller "Susie", navne som han eller var vant til. Men der var vel ikke noget at sige til det. Det her samfund var afgørende anderledes end hans eget, og navnene var altså et af punkterne. Han tog sin blok frem, og begyndte at notere de navne, der stak i øjnene. Han måtte vist alligevel prøve at regne ud, hvad der egentlig foregik her - måske kunne det hjælpe ham til at komme hjem.

Den aften prøvede han en anden restaurant. Han følte sig eventyrlysten, og bestilte en ret, hvis navn han ikke kunne udtale - men det var jo ikke usædvanligt med franske ord blandet ind i beskrivelserne. Kødet smagte udmærket, men han kunne ikke genkende smagen. Da han betalte (igen med kreditkortet, det havde jo virket fint dagen før - selvom han ikke helt kunne regne ud hvor de mon trak pengene fra), gav han sin kompliment til kokken - og fik at vide, at kødet var fra en friskslagtet lipizaner hoppe! Det tog ham lidt tid at vænne sig til tanken. Og så noterede han det i sin blok. Han ville huske at spørge næste gang, og sikre sig at det var okse- eller svinekød, før han bestilte.

Da han kom tilbage til hotellet, bad han om sin nøgle. Han fik et stykke papir sammen med nøglen, og opdagede overrasket at det var en besked. Han var blevet indkaldt for en jury, 2 dage senere. Der blev citeret nogle paragraffer han ikke kendte, og angivet nærmere tid og sted. Han forstod ikke helt. Men en jury - det lød ikke godt.

Han gik op på værelset. Han måtte have gjort en fejl. Men han kunne ikke regne ud hvad det var... Men han måtte vel prøve at skaffe sig en sagfører, og så komme igennem det så godt som han kunne.

Næste dag vendte han tilbage til universitetet. Når computeren kunne sætte ham i kontakt med fysikere, kunne den vel også sætte ham i kontakt med sagførere. Undervejs blev han stillet forskellige spørgsmål, og fik lejlighed til at taste numrene på paragrafferne ind. Til sidst havde han forskellige muligheder. Han kunne mødes med en gruppe sagførere, eller arrangere et møde med en enkelt. Til hans overraskelse var Sus på listen over dem, han kunne mødes med. Han skyndte sig at arrangere et møde, og fik tid allerede en time senere, i et lokale et par etager oppe. For en gangs skyld følte han sig heldig.

Han kiggede videre på beskrivelsen af Sus. Hun havde tilsyneladende haft praksis i et år, og havde to specialer: sager mellem to ægtefæller, og økonomisk forbrydelse. Økonomisk forbrydelse -

det gik pludselig op for ham, at det måtte være kreditkortet, der havde indhentet ham. Men hvorfor havde de godtaget kortet, for så senere at komme tilbage og brokke sig? Nå, men det ville vel vise sig.

En time senere fandt han det rigtige lokale, og fandt Sus ventende på sig i en sofa. "Nå, du kunne slet ikke klare dig uden mig?" grinede hun.

"Tja. Jeg er vist rendt ind i nogle problemer, det er sådan set rigtigt nok."

"Sid ned. Urtete, dansk vand...?"

"Nej tak, ikke lige nu."

"Okay. Men hvad kan jeg så hjælpe dig med?"

"Jo, jeg har fået det her brev..." Han rakte hende kuverten, som brevet stadig lå i, og hun trak det frem og læste det hurtigt igennem.

"Der står her, at du skylder penge, og at du har prøvet at undgå at betale. Ved du hvad det drejer sig om?"

"Jeg tror nok det er mit kreditkort."

"Nå, er det bare blevet overtrukket?"

"Nej, eller, ja, det ved jeg ikke. Jeg troede det stadig virkede, men det gjorde det altså ikke."

"Lad mig se det engang. Det kan være, jeg kan regne ud, hvad problemet er."

Han rakte hende kortet. "Kommer jeg i fængsel for det her?"

Hun så overrasket op. "Fængsel? Ikke medmindre du har prøvet at købe en fabrik eller noget andet stort. Jeg vil gætte på det drejer sig om et lille beløb, og hvis anklagen i øvrigt er rigtig, vil du bare blive sat til at arbejde gælden af, plus en lille bøde."

Han så lettet ud, og trak vejret dybt.

"Jeg har aldrig set sådan et kort før. Og jeg kan ikke genkende navnet på banken. Hvordan har du fået det her kort?"

"Ja - på den sædvanlige måde. Jeg har en lønkonto i den her bank, og så fik jeg et kort, og så..."

"Vent lidt. Hvis jeg skal hjælpe dig, så bliver du nødt til at fortælle mig sandheden. Det kan godt være, vi holder noget af sandheden for os selv, når vi kommer for juryen, men lige nu skal du fortælle mig alt."

"Vi? Kan du komme med i morgen?"

"Jeg skal ikke andet. Og det ser ud til det kan blive en interessant sag det her. Hvis du altså fortæller mig hvad der foregår."

Han trak vejret dybt igen. Det her havde han håbet på at undgå. Men på den anden side ville det være rart at kunne fortælle hele historien til en eller anden. Så han begyndte at fortælle om sin sidste arbejdsdag, og at sidde i parken, og pludselig opdage, at alt var forandret.

"Så du er slet ikke i gang med at skrive en roman?"

"Nej. Jeg prøver at finde ud af, hvad der er sket, og hvordan jeg kan komme hjem igen."

"Okay. Men det forklarer jo i hvert fald hvorfor du ikke er i computeren, og hvorfor kortet ikke virker. Hm. Lad mig lige tænke." Hun rejste sig, og gik over til reolen, og hev et par bøger ned.

Imens strakte Viktor sig i sofaen. Arbejde det af - han så for sig, hvordan han ville blive sat til at vaske tallerkener op, og kom til at fnise.

"Jo, det kan vi godt gøre det her. Vi siger bare, at der er sket en fejl, og så bliver du bedt om at arbejde det af. Ved du hvor meget det drejer sig om?"

"Øh, jeg tror - jeg har stadig regninger her." Han rodede lidt i lommerne, og fandt så to krøllede stykker papir. "Heldigt man aldrig smider noget ud." Han smilede, men hun rakte bare alvorligt hånden ud efter papirlapperne. "Ja, værsgo."

"Det er ikke så meget det her. Det burde du kunne klare på et par dage. Er du tryk ved det?"

"Ja. Ja, det er jeg vel."

"Hvad med hotellet - kan du heller ikke betale for det?"

"Øh..."

"Fint, jamen så er det afgjort. Du flytter ind på min sofa i aften."

"Nåmen, okay så."

Om aftenen gjorde Viktor sig det behageligt i Sus' dagligstue. En stak af dyner og hovedpuder lå klar, og de havde lige ryddet op efter aftensmaden. Nu så Viktor sig om, efter de ting han var vant til af bruge aftenerne på: bøger, TV, musik... Han fik øje på en reol med forskellige LP-plader, og gik over for at skæve til titlerne. Og fik her en overraskelse: han kendte nogle af kunstnerne! Han bladede lidt i pladerne. Han vidste da ikke af, at Shubidua stadig blev udgivet på LP? Men her var de, med sange som han kendte.

Ved siden af stod en reol med bøger, og igen blev han overrasket: han kendte også nogle af forfatterne.

Men TV'et kunne han ikke finde.

Sus kom ind i stuen. "Leder du efter noget?"

"Ja, i min verden har man normalt et TV..."

"Normalt?"

"Jeg mener - jeg havde selv et fjernsyn, og de fleste jeg kendte havde det også."

"Jeg kender masser, der har TV. Men jeg har selv valgt det fra i øjeblikket. Det er ligesom det trækker mere i mig at læse. Og så nyder jeg det mere, når jeg så går i biografen."

"Okay. Jeg har kigget på dine bøger. Jeg kan genkende nogle af forfatterne."

"Nej hvor pudsigt. Gad vide hvad det betyder?"

"Aner det ikke. At forskellen på min og din verden ikke er så stor endda."

"Det her er jo bare de bøger, jeg kan forestille mig jeg læser indenfor de næste par år - så køber jeg dem tilbage, og henter måske nogle nye, eller henter et TV i stedet - hvem ved?"

"Hvordan vælger du hvilke bøger du vil læse? Er det bestsellere, eller går du efter genre, eller..."

"Nu ved jeg ikke lige hvad en bestseller er. Nogle gange får jeg bøger anbefalet af mine venner. Nogle vælger jeg også efter lotteri-princippet - tager en tilfældig bog. Det kan være vældig spændende at læse græsk filosofi - det var derfor jeg havnede i den diskussion i går. Men hvis jeg ikke lige havde trukket den bog, så var jeg ikke gået i den retning lige nu. Men nu overvejer jeg at finde nogle flere bøger om Artistoteles, Arkimedes, og alle de andre gamle drenge."

"Hm. Er der nogle bøger, som alle læser?"

"Ikke det jeg ved af. Mange af de bøger jeg læser er 10 eller 20 år gamle, og jeg har aldrig hørt om dem før, men jeg synes de er smaddergode, og så anbefaler jeg dem jo til andre. Engang læste jeg en bog, som jeg ikke bare fik anbefalet, men fik forærende. Alle de tidligere ejere havde skrevet deres navn i, og der stod mindst 20 navne. Bagefter gav jeg den videre."

"Hvad med bøger, der er udsolgt? Eller som er for gamle til at man kan finde dem nogle steder?"

"Det ved jeg ikke rigtig hvad du mener med. Når først en bog er udkommet, så kan man jo altid skaffe den igen. Hvad nu hvis en forfatter har skrevet en genial bog, men tilfældigvis udgivet den samtidig med 10 andre geniale bøger, og derfor ikke kan sælge sin? Nej, hvis bogen virkelig bliver udsolgt, så trykker forlaget jo bare et nyt lille oplag. På den måde er der altid nye bøger at tage af. Og folk kan sælge deres gamle bøger til næsten fuld pris, så gamle bøger kommer også tilbage i systemet igen på den måde."

"Hm. Kan det virkelig betale sig?"

"Det går jeg da ud fra. Ellers ville folk jo ikke gøre det."

"Hm. Det er lidt forvirrende alt det her..."

"Ved du hvad, jeg er også træt, så skal vi ikke kalde det en aften? Vi skal også tidlig op i morgen - juryen mødes kl. 10, og der er et par ting til, jeg gerne vil have styr på inden da."

"Selvfølgelig. Godnat Sus."

"Godnat Viktor."

Viktor havde forventet et dystert lokale, eller i hvert fald et seriøst lokale, med en dommer på en for-

højning. I stedet virkede det som et normalt lokale, lidt mere farverigt end han var vant til, hvor man havde trukket et par borde og stole ind midt i lokalet. Juryen sad rundt om bordet, hvor der var et par stole til overs til ham selv og Sus. Lidt efter de var kommet gik det op for ham, at overfor sad restaurant-ejeren, uden sagfører, så selve juryen var på 6 personer.

Da alle sad ned, tog en fra juryen ordet. "Jeg er blevet udpeget som ordstyrer. Så vidt jeg kan se, har vi en beslutningsdygtig jury, og både klager og anklaget er mødt frem. Og en - gæst?"

"Jeg assisterer anklagede." svarede Sus.

"Åh, okay. Jamen, så kan vi jo gå i gang. Lad os først høre hvad sagen drejer sig om."

Restaurant-ejeren fortalte kort, hvordan Viktor havde bestilt og spist et måltid mad, og så havde betalt med et kreditkort. Dagen efter, da betalingen skulle checkes ved banken, blev det meldt tilbage, at kreditkortet ikke eksisterede i systemet, og at banken derfor ikke kunne overføre pengene. Der var et par spørgsmål fra juryen, og så tog ordstyreren ordet igen.

"Ja. Viktor, har du noget at tilføje?"

Viktor så kort på Sus, og rystede så på hovedet.

"Jamen, så er det vist afklaret. Så vidt jeg kan regne ud, så svarer regningen og bøden til 2 timers arbejde. Er det okay, hvis det bliver afregnet som arbejde i restauranten?"

"Det passer mig fint. Jeg har brug for en vikar om et par dage. Du kan faktisk få en hel dags arbejde, hvis du har tid og lyst?"

Viktor vidste et øjeblik ikke hvad han skulle svare. Han havde været lidt bange for denne dag, og regnet med, at han ville blive mødt med vrede. Men det her... "Jo... Jo, det vil jeg gerne."

"Fredag formiddag, kl. 10 - og du kender jo adressen."

"Ja, okay."

Ordstyreren nikkede, og noterede noget. "Godt så. Jamen, så skal jeg bare høre, er kortet blevet brugt til noget andet, eller er det blevet klippet nu?"

Sus tog ordet, og tog de 2 kvitteringer frem. "Viktor har brugt kortet 3 gange i alt. Her er de andre regninger."

Ordstyreren tog regningen, gjorde endnu et notat. "Kan jeg regne med, at det her gæld vil blive afregnet?"

Viktor nikkede igen. Det her gik endnu nemmere end den første sag!

"Så giver jeg restauranten og hotellet besked også. Og kortet?"

Viktor tog kortet frem fra sin pengepung, og lagde det på bordet.

"Fint. Det tager jeg. Jamen, så er der vist ikke mere at sige?" Hun så spørgende rundt i lokalet, og gjorde så et sidste notat. "Tak for i dag." Juryen rejste sig og gik, og de andre fulgte efter. Viktor ventede et øjeblik, for at tale med Sus.

"Det virkede så uformelt!"

"Der er jo ikke nogle regler for hvordan det skal afvikles. Og her i byen kan vi godt lide, at det er lidt hyggeligt."

"Ikke nogle regler? Vil det sige, at de kunne have gjort lige hvad de havde lyst til - idømt mig en kæmpe bøde - eller, hvis de syntes jeg så sød ud, lade mig gå fri?"

Sus så undrende på ham. "Hvordan er retsstystemet indrettet hvor du kommer fra?"

"Jo, for det første så ville der også have været en dommer. Og sagførere på begge sider. Og vi ville have siddet i et lokale, der aldrig blev brugt til andet. Og så ville det nok have taget flere måneder før sagen kom for retten. Og så ville sagførerne have sloges om hvilke paragraffer der var blevet overtrådt. Og uanset hvad, så ville min egen sagfører have insisteret på, at jeg var uskyldig."

Et øjeblik stirrede Sus bare. "De eneste paragraffer vi har her, bruger vi til at finde ud af hvor stor juryen skal være. Den her gang var det bare penge det drejede sig om, så det var en lille jury. Og vi har kun én lov: du må ikke skade andre. Og du skadede den restaurant-ejer, da du spiste et måltid mad uden at betale."

Denne gang var det Viktor, der måtte stirre. Kun én lov...

"Nå men Viktor, jeg har faktisk et møde, jeg skal til, nu hvor den her sag gik så hurtigt. Vi ses i

aften?"

"Ja. Ja, selvfølgelig. Tak fordi du ville hjælpe mig med det her."

"Det er da helt i orden. Du får en regning i aften, okay?"

"Ja, ja. Hav en god dag."

"I lige måde." Og så småløb hun ud af døren.

Viktor tog sin blok frem, og begyndte at notere de forskelle, han var blevet opmærksom på denne formiddag. Og så lænede han sig tilbage, og overvejede hvad han så skulle. Fysikerne havde anerkendt, at det var muligt, han kunne være havnet her - men de kunne ikke rigtig an vise, hvordan han kom tilbage. Måske skulle han prøve at løse sit andet problem, finde ud af hvad forskellen var på denne verden og hans egen? Eller måske skulle han prøve at finde et arbejde - der ville komme flere regninger, og han kunne jo ikke bare blive ved med at bo på nas hos Sus. Han tog et nyt ark i blokken, og begyndte at skrive op hvorfor han skulle gøre det ene og det andet. Så besluttede han sig til at bruge resten af dagen på at undersøge dette univers - så kunne han søge job i morgen.

Måske var det her et univers, der lå snublende tæt på hans eget. Der var jo det der med kunstnerne, som han genkendte. Måske var det kun en lillebitte forskel. Og måske kunne han blive klogere ved at læse en historiebog. Han besluttede sig til at gå på biblioteket, for at finde nogle bøger at blade igennem.

Efter et par timer, var han ikke kommet meget længere. Det havde været nemt nok at finde biblioteket - der i virkeligheden også var en slags boghandler. Han havde også nemt kunnet finde historiebøgerne. Men de var lidt anderledes skrevet, end han var vant til. Og han kunne ikke lige finde et punkt i historien, hvor alting var anderledes siden. Der havde været en stor krig 1914-1918, men ikke nogen krig 1939-1945. Til gengæld havde der været krige i Vietnam, Korea og Jugoslavien - men han kunne ikke huske nok om de krige, til at se om de var gået på samme måde, som i hans verden. Og sådan var det med det meste af det han læste.

Han gav op, og satte kursen mod Sus' hjem. Nu var han til gengæld endnu mere stemt for at få et arbejde dagen efter - det var irriterende at tænke på, at hun nok gav aftensmad, og at han ikke kunne bidrage. Eller kunne han? Han rodede lidt i sin pengepung, og fandt et par pengesedler. Måske kunne han alligevel...

Et par minutter senere havde han købt materialer til broccoli-tærte - en af de få retter, han kunne opskriften til i hovedet. Og så et stof-net at have varerne i - ikke nogen plastic-posen her. Måske fordi det ville have skadet nogen, at have den slags, måske fordi de bare gjorde tingene anderledes her. Han fløjtede, mens han gik videre. Og nød, at der var færre biler, så han rigtig kunne høre fuglene synge.

Da Sus kom hjem, havde duften af tærte allerede bredt sig i hele lejligheden. Hun snusede dybt ind, og lavede tilfredse små smaskelyde. "Viktor, det må jeg nok sige!"

"Ja, jeg syntes - når du lader mig låne din sofa og sådan..."

"God idé." Sus forsvandt ind i sit soveværelse, og kom ud igen lidt senere, i afslappet tøj. Hun smed sig i sofaen. "Har du ellers haft held med dagen?"

"Ikke rigtig. Men der er noget, jeg har tænkt på. Jeg kan slet ikke forstå, at I kan leve med kun at have en eneste lov. Jeg synes slet ikke det dækker alle de tilfælde, vi er nødt til at lovgive om. Hvad med folk, der ikke betaler skat fx.?"

"Skat?"

"Betaler I ikke engang skat? Hos os skal vi betale til staten, der så bygger veje, og sygehuse, og museer, og rydder sne..."

"Altså, hos os betaler man for vejene, hvis man kører på dem. Hvis man køber en bil, forpligter man sig også til at betale for vedligeholdelsen af vejene i nærheden af hvor man bor. Det med sygehuse er lidt mere indviklet. Der er faktisk forskellige systemer. Nogle sygehuse er gratis for alle, og bliver så betalt af frivillige. Andre sygehuse tager sig altid betalt, fra sag til sag. Og atter andre, dem

kan man tegne en slags abonnement hos, så man altid kan komme ind, hvis man bliver syg. Nogle sygehuse er en blanding af de principper. Så sagde du museer. Hm... Vi har et museum her i nærheden, der i virkeligheden bare er en kunstsamler, der lader folk betale en entre for at komme ind og se hans samling. Så kender jeg et andet museum, der startede med at være et par stykker, der udvidede deres galleri, så de også havde billeder, der ikke var til salg. Til sidst blev den del af galleriet så stort, at det blev splittet ud som sin egen forretning. Jeg synes det er nogle gode billeder, de har hængende, og de har lavet en god ordning med kunst-studerende, der kan komme og se billederne og tegne skulpturerne. Og rydde sne - det tror jeg faktisk bliver gjort af de samme som dem, der vedligeholder vejene. Men jeg er ikke sikker."

"Okay. Det var måske også et dårligt eksempel. Hvad med folk, der kører med promiller? Eller cykler på fortovet? Eller går over for rødt?"

"Hvad er promiller?"

"Altså, hvis man drikker spiritus, og så kører bil."

"Nåh. Hvis de ikke skader nogen ved det, så gør det jo ikke noget. Og hvis de skader nogen, så bliver de kaldt for en jury, ligesom alle andre."

"Nåh. Ja, det kan jeg jo godt se. Hvad så med - vi har også nogle love, der går ud på at kvinder ikke må få mindre i løn end mænd, og skal have samme chancer for at få et job."

"Er I nødt til at have en hel ekstra lov for det? Hvor mange love har I egentlig?"

"Det ved jeg ikke. Men jeg ved at sagførere er nødt til at have mange tykke bøger. Først for at holde styr på alle de love der er. Og så for at holde styr på, hvordan lovene er blevet fortolket i forskellige sager."

"Hm. Det lyder da helt uoverskueligt. Hos os bliver lovene selvfølgelig fortolket forskelligt fra gang til gang - men sådan er det jo, og det er i hvert fald ikke noget, vi gider skrive bøger om. Okay, men kvinder, der får mindre i løn... Så bliver de jo skadet. Så kan de kalde deres chef for en jury."

"Vent lidt - så hvis det med mit kreditkort var sket i en anden by - så kunne jeg have fået en helt anden straf?"

"Sagtens. Altså, ikke en helt urimelig meget anderledes straf. Hvis en jury giver en meget mild eller en meget streng straf, så kan man slæbe dem for en jury, og sige at de har skadet enten klageren eller den anklagede. Jeg har hørt om sådan en sag engang, hvor det viste sig, at det halve af juryen var i familie med den anklagede, og ikke havde nænnen at give en hård straf. Men det går jo ikke."

"Hm. I min verden der skal man kunne regne med, at hvis man begår en bestemt forbrydelse, så vil man også normalt få fx. 2 års fængsel, eller 1000 kr. i bøde - simpelthen fordi sådan siger loven det er, eller sådan er skik og brug."

"Ja, det forstår jeg ikke helt. Men slutresultatet er jo det samme, ikke - og hos os helt uden tykke bøger!"

Han grinede. "Det kan du jo have ret i." Tærten var klar, og de næste par minutter gik med at sætte den på bordet, skære den ud og smage på den - Sus komplementerede ham for smagen, som hun aldrig havde fået magen til, og som hun virkelig godt kunne lide. Da det første stykke var sat til livs, og de nød det andet stykke, drejede Viktor samtalen tilbage til sin egen verden.

"Det kan godt være, det giver mere mening jeg snakker med dig, end at jeg går på biblioteket. Så - ja, der er altså noget jeg har tænkt på."

"Skyd!"

"Hvordan turde du invitere mig med hjem i din lejlighed, når du kun havde kendt mig et par timer? I min verden ville en kvinde enten være bange for voldtægt, og så lade være med at gøre det - eller også ville hun i virkeligheden invitere til - ja, til mere end en overnatning."

"Mener du sex?"

Viktor rødmede. "Ja, det var det jeg talte om."

"Jo, men det er jo meget simpelt. Vi havde jo snakket sammen et par timer, og du virkede helt fornuftig. Hvis du havde prøvet på noget, ville jeg jo bare have kaldt dig for en jury. Og derudover er jeg altid klar til at have folk boende på min sofa en uges tid, mens de finder en lejlighed. Åh, vent lidt -

har du overhovedet ansøgt om en lejlighed?"

Viktor rødmede igen. "Nej, det må du undskylde - altså, jeg vidste ikke, at det kun var for en uge..."

"Det er i orden. Men det ville være rart, hvis du gjorde det i morgen. Hvad er dine planer for i morgen ellers?"

"Jeg havde tænkt mig at søge om arbejde. Jeg går ud fra, at der findes noget i retning af en arbejdsformidling?"

"Jeps. Og det er faktisk samme sted, som man kan finde lejligheder, så kan du slå 2 fluer med et smæk." Sus skrabede tallerkenen for at få de sidste krummer med, skævede til fadet med resten af tærten, og lagde så gaflen fra sig. "Jeg venter lige lidt med det sidste stykke. Jo, men ellers, det med lejligheden, jeg har et par gange prøvet at flytte til en ny by, og måtte bo hos nye venner et stykke tid. Det har altid fungeret for mig, og jeg er altid parat til at betale den tjeneste tilbage, når jeg møder folk, der har brug for det. Desuden, så lød du jo spændende, og jeg regnede med, at vi ville få nogle gode snakke, inden du tog videre - og det har vi jo fx. i aften!"

"Ja... Det er jo meget rart for mig, at du gider det. Plejer det at være sådan?"

"Plejer?"

"Ja - er der mange, der gør sådan?"

"Mange, det ved jeg ikke. Jeg kender flere, der gør det - men jeg kender også nogle, der ikke gør det. Nogle har små børn, eller har lige fået en ny kæreste. Og nogle vil bare være sig selv. Det er jo helt okay. Det er jo bare skønt, at folk gør noget forskelligt."

"Okay. Men det bringer mig jo ikke tættere på at forstå, hvordan din og min verden grundlæggende er forskellige. Jeg tænkte, jeg har lavet nogle notater i min blok, måske kunne jeg diskutere det med dig?"

"Det er helt okay."

De næste par timer vendte og drejede de de forskellige punkter, Viktor havde noteret, men uden at komme tættere på at blive klogere. Men til gengæld fik de grinet en masse - Sus syntes, at Viktors verden var alt for kompliceret, og nogle gange decideret skør. Og Viktor fik nogle gange et chok over ting, som Sus tog helt roligt. Til sidst blev de enige om, at de ikke kunne løse problemet den aften og gik i seng.

"Og du har kun erfaring og uddannelse som revisor?"

"Ja. Selvfølgelig har jeg nogle andre interesser, men det er kun det ene fag, jeg har fulgt op på."

"Det kunne godt være, du skulle overveje at tage nogle fag ved siden af. Hvad kunne det evt. være? Hvad kan du virkelig godt lide at lave?"

Viktor tænkte sig om. Ja, hvad kunne han virkelig godt lide at lave? Det talte jo nok ikke, at løse opgaver i "Den videnskabelige dansker". Og hvad var der så egentlig tilbage? "Jeg ved ikke rigtig hvad det skulle være."

"Nu skal du høre, hvis du kommer på noget, kan du jo bare tilmelde dig nogle grupper på gymnasiet eller universitetet, smage lidt på tingene, og så vende tilbage til os, så finder vi ud af noget."

"Det lyder som en god plan."

"Jamen så taster jeg det her ind, og så hører du fra os."

På vej over til kontoret, hvor han kunne ansøge om en lejlighed, var der en, der råbte "Viktor!" Han vendte sig om, og genkendte en af fyrene fra filosofi-diskussionen tidligere på ugen. "Viktor! Har du skaffet nogle flere opgaver? Den var smaddergod den du havde med den dag."

"Jeg har ikke nogle nye, men det kan da godt være vi kan finde ud af noget."

"Nå okay. Ved du hvad, jeg er på vej over til et møde med en gruppe, du måske godt kunne tænke dig at møde. Vi kan allesammen godt lide at løse den slags opgaver, du havde med der, og nogle af os laver dem også selv."

"Jo, det lyder da spændende, men jeg skulle faktisk..."

"Det tager kun en time. Har du tid til det?"

"Ja. Ja, det kan jeg faktisk godt."

Før han vidste af det sad han sammen med en gruppe mennesker, hvor han kun kendte ham, der havde taget ham med herover. Og lynhurtigt kom en diskussion i gang om tal-opgaver. En af dem mente, at man ikke kunne lave en fornuftig opgave, hvor svaret ville være pi, og en anden var helt uenig. Viktor kom selv med et par argumenter, og prøvede i sin blok at skitsere sådan en opgave. Før han så sig som, var timen gået, og det gik op for ham, at han ikke havde følt sig så afslappet siden han var ankommet i den her verden. Det gik også pludselig op for ham, at han måske kunne komme med et forslag til hende fra job-kontoret.

"Jo, men der må da være nogle regler. Kan mænd blive gift med mænd?"

"Hvis de ønsker det. For den sags skyld kan 3 mænd blive gift med hinanden - eller 2 mænd og en kvinde - eller 2 kvinder og en mand - eller 3 kvinder. Vil du høre flere eksempler?"

Viktor havde haft en fredelig eftermiddagdag. Efter lejligheds-ansøgningen var han gået en tur gennem byen, og tilbage til den park, der var så dejlig bekendt, midt i alt det nye. Men nu, hvor det var aften og han var sammen med Sus igen, var deres forsøg på at finde forskellen mellem deres to verdener havnet et uventet sted.

"Jamen - det er jo ikke normalt!"

"Der er det ord igen. Hvad betyder det?"

"Hvad betyder hvad?"

"Du siger 'normalt', det ord kender jeg ikke. Er det revisor-slang eller hvad?"

Viktor tøvede. Hvordan skulle man forklare ordet 'normalt'? "Ja, jeg mener - hvor jeg kommer fra plejer man ikke at gøre sådan."

"Plejer?"

"Det ord kender du heller ikke. Ja - altså, det er ikke noget flertallet gør, og i mit land er det faktisk forbudt, og..."

"Flertallet?"

"Kender du heller ikke det ord?" Viktor tav igen. Der var noget helt galt her. "Lad mig lige tænke lidt, så skal jeg nok prøve at forklare det."

"Fint. Så laver jeg lige lidt mere te."

Da Sus kom tilbage med kanden var Viktor parat til at prøve igen. "Nu skal du bare sige til hvis du kender nogle af disse ord: gennemsnit ... sædvanlig ... uniform ... forudsigelig ... tabu ..."

"Jo vent, det kender jeg. Vent lidt, hvor er det nu..." Hun rejste sig, og begyndte at lede i bogreolen. I mellemtiden sad Viktor og bladede i sin blok. Pink huse. Ikke nogen myldretid. Cheri og Cherie som udbredte navne. Hestekød. Og kun én lov. Jo, det var alt sammen ting, der i hans verden ville være blevet kaldt unormale. Der var sandsynligvis en lov hjemme, der forbød pink huse. Og for den sags skyld også at mænd hed Cheri. Men det der med kun én lov - han kunne alligevel ikke helt få det til at passe ind. Men tænk hvis det var forskellen - folk her blæste af en eller anden årsag på, om det de gjorde var normalt. Og hvis de havde lyst til at være gift, i andre antal og kombinationer end han var vant til - det var bare én ting til, der ikke var normal.

"Jo, her er den." Sus kom tilbage til sofaen med en bog. "I skolen der lærte vi noget om hvordan andre kulturer er og har været. Det her er en beskrivelse af - lad mig se - Kongo pygmæer. Hos dem - jamen, her er ordet jo! Hos dem er det 'normalt' at man samarbejder og deler alt. Og så er der et eksempel på, at en fyr bliver fornærmet over et eller andet, og vil slå en anden fyr ihjel. Og først bliver de andre 'forargede' - hvad det så end er - og så griner de af ham, i flere uger efter, og i sidste ende slår han ikke den anden fyr ihjel. Og det er deres metode til at sikre, at folk ikke skader hinanden. Og så er der en analyse af, om det er det samme som, at mord er 'tabu'. Er det sådan noget du mener?"

"Jeg kender ikke præcis den historie. Men det lyder meget rigtigt. Hvis jeg fx. kom på arbejde

i et pink jakkesæt, eller en kjole, så ville mine kollegaer nok grine, og så gjorde jeg jo aldrig det mere."

"Og her ville vi bare prøve at se på, om det klædte dig eller ej."

"Og hvis jeg slog nogen ihjel, ville jeg måske komme på forsiden af en avis, og blive udpenslet som at være en skurk. Og det ville også få mig til at tænke mig om en ekstra gang, før jeg gjorde noget."

"Jeg ved ikke rigtig hvad skade det ville gøre nogen, at du kom på arbejde i kjole. Og hvorfor folk reagerer på ca. samme måde på to så forskellige ting. Hos os ville morderen jo komme for en storjury."

"Aha! Måske forklarer det fænomenet med kun én lov. Hos - Kongo pygmæerne? - er det unormalt at slå folk ihjel, og de griner af en hvis man prøver. Og de har sikkert en masse andre regler for hvad man skal reagere på hvordan, for at forhindre at folk gør hinanden skade - og en masse af reglerne vil være helt forkerte og forældede, eller baseret på overtro. Og her hos jer ved man én ting, hvis man slår nogen ihjel - hvis man bliver opdaget, kommer man for en jury. Kun én regel, og den bliver aldrig forkert eller forældet, fordi den altid vil blive fortolket på ny hver gang der sker noget."

"Hm, det lyder interessant. Men hvorfor er der så blevet den forskel på vores verdener?"

"Det ved jeg ikke. Måske er der en eller anden filosof, der har slået til lyd for, at man skulle droppe ordet 'normal'. Og hos jer slog han igennem, og hos os gjorde han ikke. Eller hun..."

"Hm. Viktor, ved du godt at du er ret sexet, når du har haft en aha-oplevelse?"

Viktor stoppede brat i sine tanker og ord. Han skulle lige til at sige, at han var vant til, at det var mændene, der lagde an på kvinderne, ikke omvendt. Men så kom han i tanke om, at det argument jo nok ikke holdt. "Øh, nej, det vidste jeg ikke."

"Vidste du, at jeg har en dobbeltseng?"

"Øh nej, det vidste jeg heller ikke."

"Tror du, at du bedre kan lide at sove på den, end på sofaen?"

Viktor nikkede bare. Det ville lyde dumt, hvis han sagde det samme tre gange i træk.

Allerede næste dag kom der post om, at man havde fundet et job, han nok kunne bestride som revisor. 3 dage senere kom der post om, at man også havde fundet en lejlighed - men så blev han enig med Sus om, at det ikke længere var så vigtigt. Da brevet fra fysikerne kom, hvor de opsummerede måderne hvorpå man kunne være kommet fra sin verden til deres, så han undrende på det. Så tog han sin blok frem.

1) Hvordan er jeg havnet her?

Pyt

2) Hvordan kommer jeg tilbage igen?

Pyt

3) Hvad med kost og logi mens jeg er her?

Løst

4) Hvor er jeg?

Et skønt, unormalt sted.